

JYRI PARETSKOI

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

© 2018 Jyri Paretskoi ja Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-55245-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Roni pyöritteli lyijykynää sormiensa välissä ja katseli ympärilleen luokassa. Kaikki muut olivat syventyneet kirjoittamaan. Ronin paras ja ainoa ystävä istui luokan etuosassa. Niko käänsi juuri uuden sivun ja jatkoi raapustamista saman tien. Se kirjoitti arvatenkin jalkapallosta ja siitä, kuinka siitä tulisi isona ammattilainen, joka pelaisi jossain Euroopan suurseurassa. Uusi tyttö parin pulpetin päässä piti toisella kädellä kiinni paperista ja kirjoitti toisella. Se oli tullut luokalle vasta tänään, ja nyt se jo oli kuin kuka tahansa, yksi muista, sopeutunut ja sulautunut. Tyttö nojasi kirjoittaessaan eteenpäin, ja sen pitkät tummanruskeat hiukset osuivat pulpetin kanteen.

Lyijykynät pitivät hämmästyttävän kovaa ääntä

ruutupapereita vasten. Välillä kuului terävä napsahdus, kun joku lisäsi pisteen iin päälle tai lauseen loppuun. Luokan takaosassa joku kumitti tekstiään niin kovasti, että pulpetti nitisi ja natisi. Ronin mielestä se kuulosti samalta kuin ääni, joka joskus kantautui seinän läpi naapurista. Ronin selän takana joku niistää tursotti vuotavaa nenäänsä sisäänpäin. Se oli ärsyttävää. Toisaalta ilman ällöttävää niistämistä paperi olisi uinut räässä ja limassa, ja opettajaa olisi takuulla inhottanut lukea ja korjata kirjoitusta.

Roni taivutti lyijykynäänsä kaarelle. Se taipui yllättävän paljon katkeamatta. Äiti oli joskus sanonut, että ei kamelin selkäkään loputtomiin kestä. Roni ajatteli lyijykynää ja kamelia ja äitiä ja mietti, milloin äiti oli nähnyt kamelin ja mitä sille oli tapahtunut. Äiti ei ollut koskaan käynyt ulkomailla, joten kamelin oli täytynyt tulla tänne asti. Ehkä joku oli lastannut sen selkään liian paljon tavaraa. Kameli parka.

Lyijykynä katkesi. Siitä kuului kummallisen kova ääni. Niin kova, että opettaja nosti katseensa papereistaan. Se kohotti kulmakarvojaan ja jätti ne ylös. Ehkä se oli jokin merkki.

– Roni, onko sinulla vaikeuksia tekstin kanssa? Opettaja ei odottanut vastausta vaan käveli suoraan Ronin viereen. – Mutta hyvänen aika, sinullahan on

ihan tyhjä paperi siinä.

– Ei mulla ole harrastuksia, Roni sanoi.

Se oli totta. Roni kyllä puuhasteli monenlaisia asioita, mutta ei mitään sellaista, mitä olisi voinut kutsua harrastukseksi.

– No mieti sitten, mitä sinä haluaisit harrastaa, opettaja ehdotti ja hymyili rohkaisevasti.

– Mä haluaisin harrastaa seksiä.

Luokasta kuului naurunpyrskähdyksiä ja sipinää. Roni huomasi, että monet olivat lopettaneet kirjoittamisen ja katsoivat nyt häntä. Joku vislasi, vaikkei luokassa ollut koiraa, jota olisi pitänyt kutsua.

– Roni, opettaja aloitti, mutta sai sen jälkeen suustaan vain pitkän ja äänekkään huokaisun.

Äiti oli opettanut Ronia laskemaan hiljaa mielessään kymmeneen aina silloin, kun tuntui, että meinaa räjähtää. Ehkä opettaja meinas räjähtää. Ainakin sen posket olivat alkaneet punoittaa. Tai ehkä sille oli vain tullut kuuma. Äiti oli sanonut Ronille, että kun naiset tulevat tiettyyn ikään, niille tulee kuuma. Opettaja oli poskien väristä päätellen tullut tiettyyn ikään.

– Jos sinulla ei ole varsinaisia harrastuksia, kirjoita jostain, mitä oikein erityisesti tykkäät tehdä. Niin kuin vaikka musiikin kuuntelusta tai elokuvien